

אורי כהן

ת.נ.צ.ב.ה

אורי כהן

בן שולמית ומשה

נולד ביום ו' בכסלו תשכ"ב (14.11.1961) בירושלים
אורי נפגע ונהרג ביום י"ט בסיוון תשמ"ב (10.6.1982).
בן 20 היה בנופלו.

**"לתת כמו הפרחים,
ריח לכולם בלי חשבונות,
מפיצים בלי תמורה,
סתם משום שהם פרחים"**

(אסתר קל)

תוכן העניינים

4.....	עקרה
6.....	ילדותו
11.....	שירותו הצבאי
15.....	זכרונות ופרידה

עקרה / רחל

בן לו היה לי!ילד קטן,
 שחר תלתלים ונבון.
 לאחוז בידו ולפסוע לאט
 בשבילי הגן.
 ילד.
 קטן.

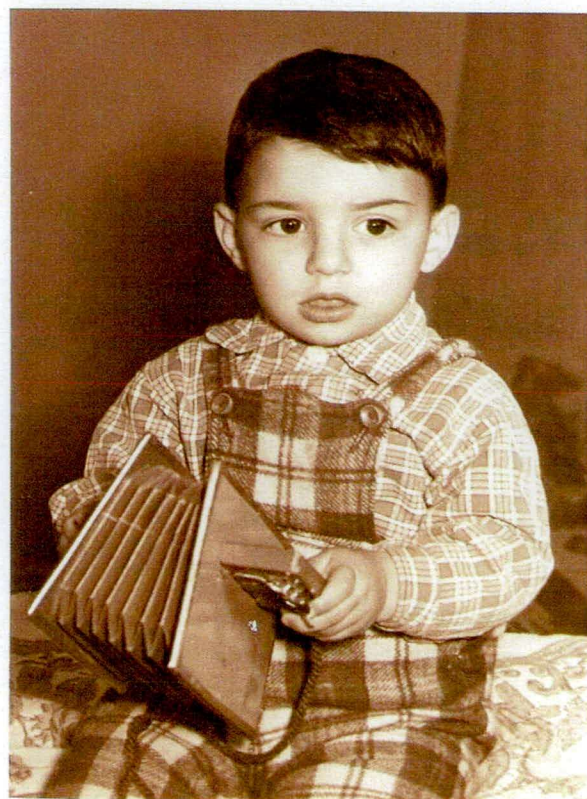
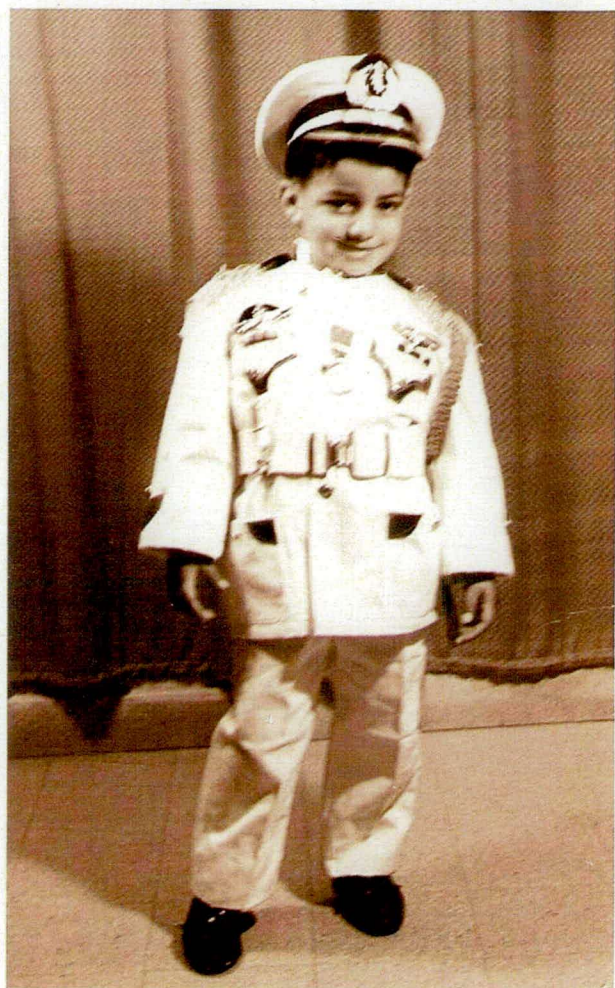
אורי אקרא לו, אורי שלי!
 רך וצלול הוא השם הקצר.
 רסיס נהרה.
 לילדי השחרחר
 "אורי!"
 אקרא!

עוד אתמרמר כרחל האם.
 עוד אתפלל כחנה בשילה.
 עוד אחכה
 לו.

ילדות

אורי נולד בירושלים כבן בכור להוריו. הוא למד בביה"ס "גאולים" בשכונת תלפיות. אורי התעניין במקצועות מכניים ובבית-הספר היה תלמיד מצטיין. אורי עסק בספורט והשתייך לקבוצת כדורסל-נוער. הוא הצטרף לתנועת הצופים והיה פעיל במשמר האזרחי. אהוד היה על מוריו וחבריו בבית-הספר ובתנועה.

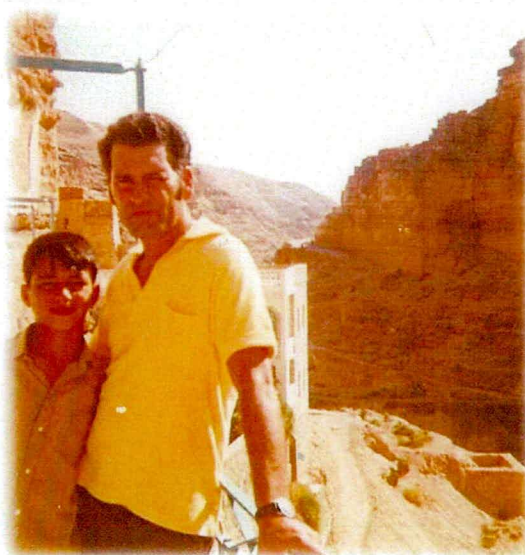
כבר מילדותו בלט אורי בטוב ליבו וברצונו העז לעזור במטלות הבית ובחנות שהייתה להוריו בשכונת "בקעה".

אמו מספרת, שהיו זמנים בהם בנם אורי היה מגיע לחנות לפני שהלך לביה"ס כדי לעזור להוריו בחנות, הקונים שהיו פוקדים את החנות היו נהנים מטוב ליבו ומשירותו המסור שהיה שיקוף של מידות נאצלות שהיו בו. אמו סיפרה לנו סיפור קטן שמעיד על גדולתו של אורי. היא מספרת שהייתה לקוחה שאהבה שהעטיפה של הסבון תהיה ישרה ולא מקומטת ואורי היה בסבלנות וחיוך עולה לפעמים שלוש ארבע פעמים למדף הסבונים כדי להשביע את רצונה.

אורי היה אדם שהנתינה שלו מתבטאת בפרטים הקטנים והיא זו שמראה על גדולתה של מידת הנתינה שהייתה בו ועוד תסופר פה בהמשך.

כשביקרנו אצל משפחתו של אורי אחת מהשאלות ששאלנו את אימו הייתה מה היה התחביב של אורי. היא ענתה: "לעזור". לתלמידים היה קשה להבין את זה ובמהלך השיחה הם חזרו על השאלה שוב: "לאיזה חוג הלך" "מה אהב לעשות" אבל אמו חזרה שוב על התשובה: לעזור, מה ששימח אותו היה לעזור לאנשים אחרים. כל זמן פנוי שהיה לו היה מוקדש לזולת.

**"אלה הם דרכי הצדיקים שבבני אדם,
נתינתם רבה ונטילתם מועטת
וגם המעט אשר יקחו מוכרחים המה בו
למען אפשר להם את הנתינה וההטבה משאת
נפשם"**

(הרב דסלר)

הקטע הזה מבטא בצורה בהירה וחדה את אופיו המיוחד של אורי,
אופי של נתינה רבה ונטילה מועטת. אישיות שמלאה באהבה
לסובבים אותו ורצון לעזור לכל עד קצה יכולתו, אך כלפי עצמו היה
אורי מסתפק במועט.

לתת

מילים: חמוטל בן זאב

לחן: בועז שרעבי

אתה לומד עם השנים	לתת את הנשמה ואת הלב
לבנות ביחד בניינים	לתת, לתת כשאתה אוהב
לחיות עם כל השינויים	ואיך מוצאים את ההבדל
לרקום איתה סיפור חיים	שבין לקחת ולקבל
ולעבור ימים קשים	עוד תלמד לתת לתת.
במצוקות וריגושים	
תמיד לדעת לוותר	לגלות סודות בסתר
ואת הטעם לשמר.	להתיר את סבך הקשר
	כשהלב בר נצבט
לתת את הנשמה...	מכל חיוך מכל מבט.
	אתה נזהר אתה יודע
לראות בתוך הנפילה	וחוץ ממך איש לא שומע
שיש מקום למחילה	פוסע בין הדקויות
תמיד אפשר שוב להתחיל	וממלא שעות פנויות.
כמו יום חדש כמו כרגיל	
לתת.	לתת את הנשמה...

שירותו הצבאי

כשהתקרב מועד גיוסו לצה"ל הצטרף לגרעין "אורעד" של הנח"ל, שהועיד עצמו להקים את קיבוץ "קדרים" בצפון.

אורי גויס לצה"ל בינואר 1980. בתחילה, נקבע לאורי פרופיל נמוך בגלל ניתוח שעבר. הפרופיל לא איפשר לו לשרת בשירות קרבי. אך אורי לא ויתר הוא רצה לעשות שירות צבאי משמעותי ולתת למדינה את המרב שיכל. הוא החל להתאמן כדי להעלות את הפרופיל והצליח, מידת הנתינה של אורי והדבקות במטרה עזרו לו להשיג את מבוקשו.

אורי עבר את מסלול הטירונות בחיל-רגלים. ואף סיים את אימוניו בהצטיינות ונשלח לקורס מ"כים. אורי התגלה כמנהיג מוצלח מאוד ועשה את שירותו ותפקידו על הצד הטוב ביותר.

אמו מספרת שגם בחופשות שהיו לו מהצבא (אפילו בחופשות של יומיים שלושה!) הוא לא היה נח. הוא היה מגיע מהצבא מוריד את התיק וישר הולך לבקר את הסבתות ועוזר במה שצריך. בנוסף, הוא היה עובד בחופשות במאפיית אנג'ל.

באחד מהחופשים שהיו לו אמר להוריו שהוא רוצה ללכת בזמן החופשה לעבוד בקיבוץ והוריו ביקשו שיישאר עימם ואף נתנו לו כסף כדי שלא יילך. אורי אכן לא הלך באותה חופשה לקיבוץ, אך את הכסף הזה, אומרת אימו, מצאנו בכיס המכנסיים. הוא לא השתמש בו.

אורי היה איש של עמל שרצה להרוויח את כספו מיגיע כפיו, לא הכסף היה הערך בעיניו אלא העמל. הוא כל הזמן היה בעשייה. לפעמים, מספרת אימו, אנשים היו שומעים את הדברים שהספיק בחיים וזה היה נשמע כל כך הרבה דברים כמו היסטוריה של אדם בן 40... הוא רצה להספיק ולעשות, הוא לא הכיר את המושג "לנוח".

במשך הזמן הועלה אורי לדרגת רב"ט ונשלח לשורה של קורסים, ביניהם קורס מרגמות. בינואר 1982 עלה לדרגת סמל במחלקת מרגמות.

החדר בו אנו יושבים מלא בתמונות של אורי, ותעודות שקיבל במהלך חייו. זה מעין חדר זיכרון בשבילו.

כשאורי נפל גרנו בדרך חברון מסבירה לנו שולה, אמו של אורי. באותו יום שבו הוא נהרג הייתי בחנות ועזרתי לבעלי. זה היה יום חמישי ברבע לאחת בצהריים. פתאום נתקפתי כאבים ועזבתי את החנות. יום חמישי הוא יום עמוס בלקוחות, ובכל זאת הרגשתי כל כך רע אז הלכתי לבית כדי לנוח, לא הייתי רגועה לגבי אורי. לא ידעתי שבדיוק ברגעים אלו הוא כבר נהרג. את הידיעה על מותו קיבלנו ביום ראשון.

לבכות לך / אביב גפן

אני הולך לבכות לך
תהיה חזק למעלה
געגועיי כמו דלתות
שנפתחות בלילה

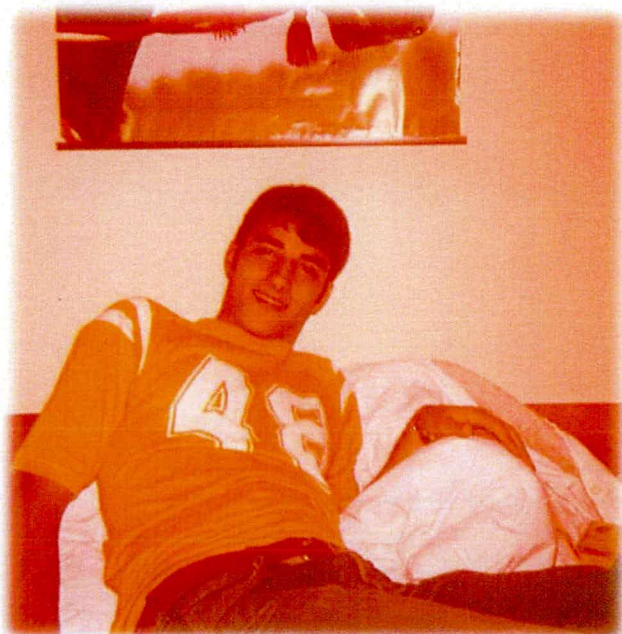
לנצח אחי אזכור אותך תמיד
וניפגש בסוף, אתה יודע
ויש לי חברים אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע

כשעצובים הולכים לים
לכן הים מלוח
וזה עצוב שלהחזיר ציוד אפשר
לא געגוע

לנצח אחי ...

וכמו הגלים אנחנו מתנפצים
אל המזח אל החיים

כמה שנים אחרי שאורי נהרג עברנו דירה, כבר לא יכולתי להיות בבית הזה. הכול הזכיר לי את אורי. החדר שלו, המרפסת ממנה

הייתי מנופפת לו לשלום
כשהיה הולך לדרכו,
והכאב שגם ככה היה
קשה היה מתחדד בבית
שהוא גדל בו, ושהיה כל
כך ריק בלעדיו. ניסיתי
להסתגל, היא מספרת,
אבל לבסוף ויתרתי.
עברנו דירה, וכאן, בדירה
החדשה הקדשתי לו חדר
שהוא רק שלו.

הפעם האחרונה שהיה בבית הייתה בשבועות. עד היום, אומרת אמו, לא הסתגלנו לכאב. הכאב לא מתרפא. אנחנו ממשיכים הלאה כי יש נכדים ויש משפחה אבל הזיכרונות ואורי עדיין בליבנו. כל יום, כל הזמן.

כשפרצה מלחמת שלום הגליל היה עם היחידות הראשונות שהתקדמו בגזרה המזרחית. בבקעת הלבנון, ליד הכפר לביא, אורי נפגע ונהרג בנגמ"ש ממנו לחם. אורי נהרג מאש כוחותינו ביום י"ט בסיוון תשמ"ב (10.6.1982). בן 20 היה במותו. אורי הובא למנוחות בהר-הרצל בירושלים.

האח ירון מספר

"בתאריך ה-10 ביוני, 1983, אחי אורי נפל בלבנון. אני זוכר שחזרתי מבית הספר והלכתי לחנות, ופתאום ראיתי שהחנות סגורה, אבא לא שם, ויש מודעת אבל על החנות.

ואז הבנתי שמשהו קרה. חזרתי הביתה באוטובוס, קרן הייתה בבית ונשארנו לבד. השכנה אמרה לנו שאורי נפל. אמא התקשרה מלבנון ואמרה שנלך לסבתא לאכול. כשחזרנו לבית, קרן ואני בכינו יחד ההורים שהיו בלבנון.

אני וקרן ישבנו לבד בבית. היה לנו קשה. אמא אמרה שהיה נורא לנסוע ללבנון ולראות. כשההורים חזרו ועשינו שישי-שבת בבית, היה קשה לכולנו להאמין מה קרה.

כשקיבלנו את ההודעה על כך שאורי נהרג מטעות של חיל האוויר שלנו קיבלנו זעזוע עוד יותר חזק. זה היה כל כך קשה להאמין.

קברנו את אחי רק ביום ראשון בבוקר, בהר-הרצל. אני וקרן עמדנו רחוק, למעלה, ראינו מלמעלה את הקבורה. זה היה קשה מאוד לראות איך שאחי נפטר. בכינו.

אחרי כן ישבנו שבעה. כל החברים של אורי הגיעו. אני אוהב את החברים של אורי. המ"פ של אורי קיבל את זה מאוד קשה. הוא היה שם בלבנון.

הגיעה גלויה מאורי. הגלויה הגיעה אלינו אחרי שהוא כבר נפל, אני זוכר איך שהחברים של אורי באו והקריאו לנו את הגלויה וסיפרו לנו על אורי, ועל החוויות שלהם בקיבוץ ובנח"ל. החברים של אורי בכו וגם ההורים וגם קרן וגם אני. היה לי קשה לראות איך אבא ואמא שלי בוכים. במשפחה שלי היה טוב,

אבל אחרי שאורי הלך היה מאוד קשה.

ברית דמים

מילים: עמנואל צבר

לחן: יאיר רוזנבלום

בלילה ההוא, אבא, היתה צעקה גדולה.
 עוד זה מדבר וזה בא
 הראל גם יובל, יובל גם הראל,
 ועיר תלפיות שכולה.

ובשיבה של מעלה, ובישיבה של מטה
 עוד זה מדבר וזה בא
 הלילה ההוא, ייקחה האופל,

על דעת המקום, ועל דעת הקהל
 רכבנו סופה וגם סער,
 בוטחים,
 "אל תשלח ידך אל הנער".

ובשיבה של מעלה, ובישיבה של מטה
 עוד זה מדבר וזה בא
 הלילה ההוא, ייקחה האופל,
 הלילה ההוא בא.

למודים ושבעים, יודעים את השעה,
 שעטו הראלים, יובלים,
 חיילים
 לבנון ושריון וקול שובר ארזים.

ובשיבה של מעלה, ובישיבה של מטה
 עוד זה מדבר וזה בא
 הלילה ההוא, ייקחה האופל,
 הלילה ההוא בא.
 בלילה ההוא, אמא, הראל לקינות יובל,
 עוד זה מדבר וזה בא, אמא,
 יובל על במותיך חלל.

לזכרו

האמיץ והיפה של

אורי ד"ל

נתכנס לטכס הסרת הלוט

בפינת החמד ע"ש אורי ד"ל

ביום רביעי, ט"ז בניסן, ב-16.

ולעילוי נשמתו הטהורה

נתיחד בשעה 19.

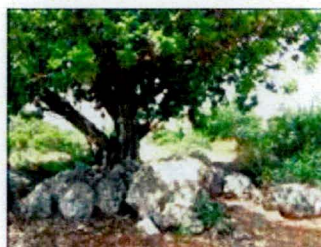
במועדון.

הזמנה ל"הסרת הלוט" לאנדרטה

ביער ירושלים לזכרו של אורי

אנדרטת הנצחה בקדרים לזכרו של אורי

בקיבוץ קדרים הוקמה אנדרטה לזכרו של אורי (שהיה שותף בהקמת הקיבוץ). האנדרטה בכניסה לגן הכולל עצים, צמחייה ופינות ישיבה. בנויה משבעה סלעים שהובאו מהגליל והוצבו כשער - שתי קורות בנות שלושה סלעים, ובראשן סלע המחבר ביניהן ומשמש כגג. בסמוך, בצל עץ, גלעד אבנים שעל הסלע בחזיתו קבוע לוח שיש. ליד האנדרטה ישנו לוח המספר על נסיבות נפילתו של אורי. האנדרטה הוקמה ביוזמת אנשי הקיבוץ בשנת תשמ"ג (1983).

תלמידים כותבים על אורי

אנשפתת רהן... .

שלמי אורן רהן,
 אני והשיכרה שלי יפאנו אכיל איה ומהקסני
 ארתוק מרתק אחיל שסבר אינו במיים...
 (כאותי את שמות של החילום וישר אוי קלצ אי
 און... אני רוצה אורן ארם שאני משתתפת הפצתם
 ומאחרת שמויב תוהיו חזקים.
 ושאני אצ אצ אהה בחילוי פכא רפנה אשתא
 שמאנים איונו תמיד אמיות ס הקשום והמחממות באופן.

ממנו - אורן רהן
 מיל - cherkla@walla.co.il
 סלפון - 09-8856072
 באופן - 0525/26874

שמרו על קשר!

זכור

משפחה סוף היקרה:

אני כותבת את המכתב הזה, ורושדות לי הידיד.
 קראתי על אורי, ומאוז התחברתי נחמדות שלו.
 אני אוהבת את זה שהיה לך קצת, וטו ויטר והצניח
 למטה להצב נעצמו.
 אני אפילו לא יסרה נחמו נעצמי איך מתחנכים על
 דבר כזה צדו, שכן אהה. אני חושבת שאני כיו
 נוכח אונת, אתה אלשית הנקף.
 קראתי את ספר הנכחן ש אורי, ומאוז התחברתי
 רצית מה שנתה. איך לחיכה אונת, למזר
 שאל נורא..
 אני אהה שיש חיות לשמרים עשני; ולחש כואר
 האקורה רבה, והרצון, ובנק לשל.
 נמחת שלמתי נש לקרם, עוז לא נעצתי
 אפילו - ממל קת ני נחמתי לביבורו.
 אני חושבת שיש זכר בן אמל ולוחם צריכין
 נחמסאות בו, וחמיז נחיק שנכרין כיו.
 זה מה לקראתי, אני חושבת להמו היה רצה
 למשיכו בחיק כלל, וחמיז נחברו נטוקה
 ואפילו רעו חיוך קטן לתחכו עשני!
 און מיליז נחמו ככע כמה כואב ני נחמתי
 ספורו ש אורי, אך על נאות על נחמתי אהה!!
 מקווה שעוז לא יהיו נחמתי, וללא יקרו עוז אפילו
 מלתמה כנכרם, על חוק, נחמו 30 שנה.

ת.נ.צ. ק.ה.♡

נ'ס פריז קס'טו,
 קת 15 מרסנה.

אורי,

זה מוזר לכתוב מכתב למישהו שלא הכרתי בחייו, לא זכיתי לראות את החיור, לשמוע את הקול, אפילו כשנהרגת לא ידעתי. מהסיבה הפשוטה - עוד לא נולדתי. אורי, לפני 31 שנה נהרגת. והיום, 31 שנה אחרי - נפגשנו עם אימך וקשה להאמין. קשה להאמין שאינך עוד. היא מדברת עליך בפרטי פרטים באהבה גדולה כל כך. בזכותה זכינו להכיר אותך, את דמותך, את המידות. וזה קצת כמו להכיר אותך במציאות.

ככל שנכנסתי יותר ויותר להכנת אלבום ההנצחה הרגשתי שאני מצליחה יותר לרקום את דמותך, ולצייר אותה בדמיוני. נער גבוה וחסון, מאיר פנים וביישן. אדם של עשייה ותכליתיות.

אותי באופן אישי עוררת. עוררת אותי להסתכל על חיי ולשאול: האם עשיתי מספיק בשביל החברה והמדינה? האם אני עושה את הטוב ביותר שאני יכולה? אומרים שצדיקים במיתתם קרויים חיים. כי המעשים שלהם ממשיכים להחיות את העולם, וזה בדיוק מה שאני מרגישה כלפך. אינני בת משפחה או חברה קרובה אבל רק מהסיפורים עליך אני מרגישה שאני רוצה להיות אדם טוב יותר. אדם שנותן לסביבה בלי לשים את טובתו האישית במרכז כל הזמן. אדם שנעים למשפחתו ולחבריו וחי בסטנדרטים גבוהים של מוסר. במהלך העבודה מזכרתי בקטע של יוני נתניהו שקראתי פעם וממש מתאים לאישיותך:

"אני מאמין שהחיים בעיקרם אינם אוסף השעות והימים בין לידתו של

אדם למותו, אלא התוכן שאנו יוצקים לתוכם. הביטוי היותר חזק של

היקום איננו זרימת הזמן לאורך חייו של אדם, אלא אוסף החותמות שהוא

מטביע על המובנים אותו מכח אישיותו ומעשיו – ואוסף החתימות
שהעולם מטביע בו – דרך רגישותו ופתיחותו לגוונים היותר דקים של

גילויי החיים"

אורי, אולי חיית 20.5 שנים, אך אני מרגישה כי חיית הרבה ביותר.
מילותיו של יוני נתניהו כל כך מדויקות לאופי ולאישיות שלך. אתה,
שחיך היו מלאים בעשייה, בנתינה ובהגשמת אידיאלים ורעיונות
גדולים. ידעת לעשות כל דבר בצורה משמעותית בין אם זה דבר
קטן או גדול. התוכן שיצקת לחיך הפך את חיך למשמעותיים.
האור והטוב שהקרנת על סביבתך השאירו אחרך חותמת שלא
תמחה לעולם. חותמת שבכל פעם שמזכרים בה רוצים להיות טובים
יותר ומתמלאים ברצון להמשיך אותך ואת דרכך.

בהערכה ובהוקרה,

מירב כהן

סטודנטית בפרויקט הנצחת נופלים.

אמנם לא הכרנו את אורי כשהיה בחיים אבל חשנו את הנתינה שלו לסביבה ולמשפחה (שהתבטאה בעזרה להוריו בחנות ובנכונות להתגייס לצה"ל למרות שבהתחלה הפרופיל שלו היה נמוך) ראינו כמה שאורי רצה כל הזמן לתת בלי לקבל חזרה. ההתנהגות הזאת של אורי שימשה לנו דוגמה של אדם שחושב לא רק על עצמו אלא גם על טובת האחרים. מהמפגש עם המשפחה של אורי היה ניתן לראות שהמשפחה מתגעגעת אליו מאוד, וחסרונו מורגש. החדר בו היינו היה מלא בתמונות של אורי ותעודות שקיבל במהלך חייו, למרות שחייו היו קצרים היה נראה שהוא הספיק הרבה כמו אדם מבוגר.

אם היינו זוכים לראות את אורי היום או שהיינו יכולים לדבר איתו. היינו אומרים לו שלדעתנו הוא מודל לחיקוי ודוגמה לאדם שעושה חסד אמיתי בלי בקשה לתמורה. היינו מודים לו על תרומתו למדינה ולעם. בזכות אנשים כמותו מדינת ישראל ממשיכה להתקיים. אנחנו חושבים שכל בן אדם יכול ללמוד הרבה דברים מאורי. הזיכרון שיש לנו מאורי הוא ללכת בדרך שלו, בעקבותיו.

משפחה יקרה,

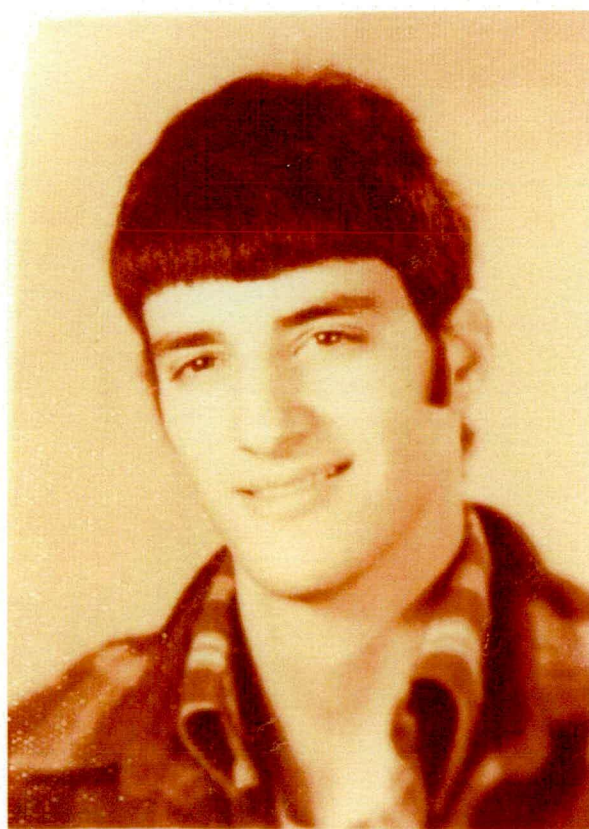
תודה רבה ששיתפתם אותנו בסיפורכם ושבזכותכם זכינו להכיר את אורי. יהי רצון שלא תוסיפו לראות עוד צער.

מאת תלמידים מביה"ס "רעות":

הלל, יותם, דוד, יובל.

**"מאושרים אנו כולנו
אם אור של חסד זורח בקרבנו.
הוא האוצר שנותן את הערך לכל נפש,
לכל נשמת חיים ומעטר אותה בעטרת
תפארת"**

הראי"ה קוק

יהי זכרו ברוך.